
МОВОЗНАВСТВО

УДК 81.09(092)

DOI 10.31654/2520-6966-2019-12f-95-114-123

А. С. Зеленько

доктор філологічних наук, професор кафедри слов'янської філології,
компаративістики та перекладу
Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя

Аматор-фундаменталіст у теорії мовознавства однокурсник Миколи Гоголя П. Я. Лукашевич

Помітною постаттю серед вихованців вищої школи у Ніжині, зокрема Гімназії вищих наук, був П. Я. Лукашевич. На жаль, у спогадах його сучасників він характеризувався як неврівноважена людина, що дало підстави після опублікування наукових загальнотеоретичних робіт піддавати сумніву психічний стан дослідника. Автор розвідки зосереджується на аналізі останніх, хоч знає й про його етнографічний доробок. Слід зважати, що загальнотеоретичні роботи науковця аж до останнього часу залишалися поза увагою теоретиків мовознавства. І це при тому, що вони збереглися у науковій бібліотеці місцевого університету і були опубліковані в електронному варіанті.

У процесі переоцінки нового учення М. Я. Марра як глави окремої парадигми П. Я. Лукашевич, як і радянський аматор-мовознавець М. М. Вашкевич, стали кваліфікуватися послідовниками цієї парадигми.

Важливе місце у дослідженнях вітчизняного ученого-аматора було приділене одній з актуальних проблем сучасного теоретичного мовознавства, якою нині стало питання про ізоморфізм мовного і генного кодів.

***Ключові слова:** абракадабра, генний код, декодування, когнітивна лінгвістика, Лукашевич, Марр, нове вчення.*

Пропонована розвідка підготовлена на основі авторської книги, присвяченої спадку уже визнаній у європейській лінгвістиці парадигми, так званого нового вчення М. Я. Марра [3]. Її автор на основі кількадесятилітнього дослідження робіт ученого й перегляду великої кількості критичної літератури з приводу здобутків ученого з теорії мовознавства прийшов до висновку про неправомірне заперечення

лінгвістичної парадигми й відповідно наукових робіт ученого, бо (як в авторській книзі констатовано) усі нищівно розкритиковані й заперечені її положення, за винятком вчення про чотириьохелементний аналіз, виявились не спростованими. До речі, нібито нищівно убивчі критичні доповіді й повідомлення науковців колишніх всесоюзних академічних інститутів колишнього СРСР, на думку автора, мають сприйматися як езопівською мовою сказані заповіді своїм молодшим колегам. Логічно, що стаття присвячена непрямо положенню про ізоморфізм мовного та генного кодів як такому, що парадигмально визначається серед інших основоположних проблем європейського й світового мовознавства.

Когнітивно утверджуваний у гуманітарних галузях парадигмальний принцип в аспекті міжпредметних зв'язків фундаменталізацією науки спрямовує дослідника на пошуки вирішення кардинальних проблем. У теорії мовознавства, скажімо, питання розв'язку (у теоретичному й прикладному аспектах) автоматичного перекладу ранжирує уже сформульовані теорії та концепції таким чином: про вроджений характер мовної діяльності за Н. Хомським, звуко символізм, теорія лінгвістичної відносності С. Сепіри – Б. Уорфа, ізоморфізм генного та мовного кодів.

Очевидність взаємозв'язку названих етапів змушує дослідників звернутися до вітчизняної класики, зважаючи на наукову лакуну, успадковану з радянського періоду. Одна з них, представлена співвідношенням-ізоморфізмом генного та мовного кодів, автором розглядається в аспекті сформованої ним методології соціальної педології.

Відповідно зверненням до вітчизняного дослідника П. Я. Лукашевича реалізується пошук нинішньої когнітивної лінгвістичної парадигми. Зрозуміло, марно було б сподіватися уже в середині XIX ст. на визначені методолого-дослідницькі категорії методології, ідеології, методики дослідження, як і предмет дослідження. Наголосимо, що звернення автора розвідки до П. Я. Лукашевича цілком логічне. Парадигма формується не одним ученим, а діахронічно різними ученими у різний час. У даному випадку йдеться про попередника нового вчення П. Я. Лукашевича, який мимоволі зосередився на основоположному етапі, що розкриває мікроструктурний та макроструктурний аспекти розгляду питання про ізоморфізм мовного та генного кодів. Бачення проблеми автором розвідки витлумачується у його книзі [3]. Роль і місце спадку П. Я. Лукашевича визначається в останній її главі. До речі, робиться те у змістовому аспекті. Концепція попередника аналізується на тлі характеристики глави парадигми М. Я. Марра із залученням іншого аматора-послідовника

М. М. Вашкевича. У своїй книзі автор наголошує, що його інтригує те, що усі троє в очах їх сучасників поставали якщо не диваками (стосовно М. М. Вашкевича), то навіть психічно хворими (стосовно П. Я. Лукашевича, коли він публікував проблемні дослідження) й взагалі шизофреніками (за оцінкою радянського мовознавця В. М. Алпатова [1], самого глави парадигми).

Автором розвідки наголошується, що доробок стосовно макро-структурного аспекту П. Я. Лукашевича порівняно з внеском М. Я. Марра та М. М. Вашкевича був порівняно незначний. Та при тому наголошується, що усіх трьох об'єднує первинно визначений осередок формування писемності і фактично звукової мови у Середземномор'ї. Звернення до наукової класики навіть через аматорів, які на тоді не вважали за обов'язок за нинішньою модою бюрократично офіційно оформляти наукові ступені, – це спроба поновлення наукових лакун. Лише зараз, на етапі регенерації наукових зв'язків з європейськими колегами, стає актуальним питання про повернення науки у класичні університети. Спрощена гуманітарна складова, зумовлена успадкованою з Радянського Союзу боротьбою з буржуазною класовістю та ідеалізмом, залишили лише вихолощене розуміння міжпредметності в осередненому класичному університеті. Це у свою чергу зумовило абсолютизацію поверхового соціологізму, яких взагалі предмет наукового дослідження догматично витіснив предметом вивчення. Зрозуміло, наука, а тим паче пошуки фундаментального вирішення будь-якої проблеми і в класичних університетах за запозиченою у прикладних педагогічних вишах настановою остаточно ліквідували дореволюційні наукові традиції. До останнього часу у гуманітарних галузях превалював соціологічний аспект й нехтувався психолого-свідомісний.

Нехтування психологією, зокрема емотивно-почуттєвим компонентом свідомості, пояснює тлумачення ролі й місця визначених парадигмально дослідників проблеми ізоморфізму генного й мовного кодів. Зроблена у підсумку аналіз здобутку названих науковців, зокрема однокласника Миколи Гоголя П. Я. Лукашевича, базується на методології соціальної психології сучасного психолога, що вирішує проблему трансформування вищої школи суверенної України. Принципи її викладені у низці вже опублікованих розвідок і підготовлених до друку монографії. Нещодавно положення сформованої методології були сформульовані у виступі на міжнародній науково-практичній конференції у місті Ніжині [4].

Небажання сприйняти психолого-свідомісний аспект зумовлює усвідомлення емотивно-психологічної ролі у структурі свідомості й

відповідно психологічного етапу у процесі соціологізації людей на етапі їх соціального функціонування. Цим пояснюється й недостатня увага мистецтву, гуманітарним галузям науки, нівелювання на зламних етапах сферою ідеального, відповідно децю забуті класичні гуманітарні традиції у середній та вищій школі. До речі, сутність психолого-свідомісного аспекту деталізується у попередніх розвідках автора та в уже згаданій підготовленій до друку монографії.

Зауважимо, що мовна діяльність як етап психічної діяльності, що постає компонентом соціального функціонування людини, була вже предметом авторського дослідження. Підсумковий вихід психічної діяльності на мовному етапі звуковою членороздільною мовою у Середземномор'ї лише на перший погляд явище випадкове, а насправді цілком закономірне. Знову ж таки потребує визнання того, що соціальне функціонування людини завдячує своїм функціонуванням концептуальному витлумаченню вітчизняним психологом М. Я. Гротом триадної (фізіолого-емотивно-вольової) структури свідомості, по-перше, та психологічній трансформації ним фізіологічної взаємодії на відчуттєвому рівні у психологічну на почуттєвому рівні, яка у свою чергу на вольовому етапі градуалізацією за допомогою звукової членороздільної мови постає соціальним ідеальним функціонуванням. Цілком закономірне на етапі трансформування локалізованого короткочасного відчуття у тривале різно сприймане комплексом відчуттєвих органів психіки потенційної психіки людини почуття започатковується звуковою природною членороздільною мовою, базованою на основі практично не обмеженого щодо диференційованого звукового виражального її регістру.

До речі, можливо, не зовсім зрозумілим (не лише у XVII–XIX ст.) для багатьох психологів залишається питання про парадигмальний перехід у психології рефлексології й біхевіоризму у гештальтпсихологію. Мабуть, цим пояснюється конструктивний етап формування сприймання як структурного упорядкування відчуттів. Не вистачає наголошення на креативній ролі почуттів, які виконують цю функцію.

Після всього сказаного доречно звернення автора до декодування мовної діяльності. Детальніше у розвідці характеризується мініструктурний аспект раніше визначеного аналізованого питання. Отже, йдеться про кодування й декодування мовної діяльності, чи мови. Слід наголосити, що проблематика мікроструктурного аналізу П. Я. Лукашевича (як і М. М. Вашкевича) своїми варіативними методиками декодування доповнює теорію М. Я. Марра (Марр, 1933) стосовно названого аспекту. Вони фактично зосередилися на синхронії. Усі разом, на жаль, фактично нехтують психологію. Слід наголосити,

що усі троє пошук мовного коду обмежують періодом функціонування звукової мови. При цьому нехтується позавербальний компонент. Не вдаючись в аналіз методологічних засад учених, слід зважити, що ні орієнтований на марксизм М. Я. Марр, ні ідеолог панславізму й самодержавства Російської імперії П. Я. Лукашевич, ні релігійно й центристськи орієнтований прорадянський М. М. Вашкевич далекі від сучасної методології й демократичної ідеології. Але при всьому тому їх об'єднує спроба оперувати закономірностями мови як закономірностями взаємодіючих об'єктів-предметів, хоч глибина осмислення й усвідомлення у кожного з трьох була різною й визначалася наявним на той момент рівнем науки узагалі [3, с. 67–68]. Цілком зрозуміло сприймається й твердження про еволюційне трансформування фізіологічного генного етапу функціонування матерії в ідеальну психічну діяльність як складову соціального функціонування свідомісного суб'єкта, як і те, що тваринний несвідомий паралельний обмін генів трансформувався в свідомісний процес вертикального перенесення блоків генів у людини. До речі, небажання сприймати еволюційну теорію Ч. Дарвіна спростовується, з одного боку, визначенням матеріально-ідеальної матерії як постійно-змінюваної у просторі і часі категорії, по-друге, наголошенням психолога Дж. Сьюрля [9] того, що категорії свідомості притаманна категорія інтенціональності і, нарешті, діалектичне сприйняття марксистських догм про перехід кількісних змін у якісні та заперечення заперечення, як і синергетичного принципу, що орієнтує на пізнання суб'єктом у безкінечній кількості закономірностей пізнаваного саме тих, що виділяють функціонування самоорганізуючої системи.

Зважимо, що автор розвідки пам'ятає про, здавалося б, сприйману як абсолютну істину досить кваліфікованого математика, який аналізом математичного апарату обґрунтовував неможливість виникнення життя на земній кулі. До речі, аналогічно робляться спроби довести неможливість трансформування фізіологічної взаємодії тварин у соціальне функціонування свідомих істот. Виявляється, не менше складним стало й питання формування звукової членороздільної мови.

Проблему ізоморфізму генного й мовного кодів мовознавці ускладнили сподіванням виявлення продовження матеріально (комбінаціями матеріальних фізично фіксованих комбінацій генів) універсального коду, тоді як він постає ідеальними кількома природничо-кліматичними соціально-виробничими варіантами психічної діяльності, вираженої цілим рядом типологічно мовних структур, які вторинно уніфікуються, незважаючи на свої глибинні одміни в

аспектах внутрішньої (соціально-виробничої позамовної) й зовнішньої (вираженої звуковим вербальним і позавербальним) компонентами порівняно інтенсивно автономно формованими. Мабуть, аналіз з'яви писемності має допомогти виявити первинний післягенний перехідний матеріально-ідеальний етап.

В аспекті витлумачення мовної діяльності (мови) як етапу психічної діяльності, формованої засобами звукової природної мови, стає зрозумілим спадок кваліфікованого автором розвідки представника нового вчення лінгвістичної парадигми П. Я. Лукашевича. Між іншим, як парадигма названа концепція асоціюється з іменами визначних лінгвістів, зокрема Р. О. Якобсона [10] та Т. В. Гамкрелідзе [2].

Сутність чаромуті вченого визначається у його роботах: "Примерь всесвѣтнаго славянскаго чаромутія въ слове мажь, открытый и составленный П. Я. Лукашевичемъ" [6], "Примерь всесвѣтнаго славянскаго чаромутія астрономическихъ выкладокъ съ присоединеніемъ объясненія обратнаго чтенія названій буквъ алфавитовъ греческаго и коптскаго" [7]; "Священный языкъ маговъ, волхвовъ и жрецовъ, открытый Платономъ Лукашевичемъ, съ прибавленіемъ обращенныхъ имъ же въ прямую истотъ чаромуть и чарной истота языковъ славянскихъ и части латинскаго" [5]. Треба зважати, що, здавалося б, довільні маніпуляції ученим виконуються хай підсвідомо, але поліглотом, обізнаним з понад сотнею мов. Маючи лише поверхове уявлення про компаративізм, він методом проб і помилок намагається визначити мовний мікроелемент, ототожнивши його зміст з почуттєвою реальністю світу. Методика чаромуті й числова характеристика функціонування сонячної галактики навіть без залучення категорій генетики виказує потяг автора відшукати мікроелемент за допомогою аналізу слів-коренів. Попереднє ознайомлення з описом методики аналізу ученим та його наслідками не дали чіткого уявлення про принципи його методики. Безумовно, через чаромуть (змінені слова-корені) й істотъ, реконструйовані у найменш зміненій спільнослов'янській мові, посталій на якійсь прамові, дослідник робить спробу декодувати реальний природний світ у його функціонуванні. Таким чином, визнається подвійне декодування.

Складну методику декодування, безумовно, зрозуміти важко, а тим паче сприйняти. Але вона, здається, відтворює принципи палеосемасіологічного аналізу М. Я. Марра [9]. Спершу визначена методика – то перша головна чаромуть, що постала на основі первинної мови. Друга чаромуть постає двома іншими актами. На основі оперування буквами (фактично фонемами) визначаються корені-слова географічно, членуючи меридіанами й полюсами глобус

земної кулі. Далі здійснюється пошук відповідників в інших мовах, що утворюють лексико-семантичні поля чи концепти. Надалі дається стислий переказ чаромуті як методики аналізу. Впадає в око при цьому визнання ізоморфізму природного й генного кодів. Характер ізоморфності дослідника не визначається автором розвідки.

Отже, П. Я. Лукашевич розрізняє першу головну, всевітню, успадковану від первинної мови, і почаромутність як другу чаромуть. Оскільки про першу йшлося, то називаються ознаки другої. Вони демонструються двома положеннями. У першому випадку новопримченими чарами чаромуті формується нова чаромуть як чарна істота. У другому випадку дослідник демонструє перетворення на чаромуть чарної істоти. У підсумку наголошується, що чаромуть віддаляється від первинної мовної форми, бо проходить через два чарні алфавіти. На основі цих процесів по-новому кваліфікуються співвідношення слов'янських, західноєвропейських та класичних мов. Учений зосереджується на російській мові. Виділяється кілька правил співвідношення букв первинної й сучасної мов. Таким чином розрізняються проста чаромуть, перестановча й напівчаромуть. Чарна істота членується на просту, неусічену й перестановчу. Другою чаромуттю кваліфікується творення слів загальнослов'янської мови, утворених від первинної. Остання постає закономірностями утворення складних двох чи трьох слів у структурі інших складних слів і т. д. Далі мова заходить про сформування граматичних категорій. Складні слова слов'янських та інших мов складають три групи прямих запозичень, зокрема на позначення абстрактних понять, назв предметів повсякденного побуту. Сюди ж потрапляють і складні міжслов'янські слова у різних слов'янських мовах, що формуються за аналогічними закономірностями. Останній розряд – це назви планет, явищ природи, рослин, трав, тварин і т. д. Крім звуко-наслідувальних слів, так виникають специфічні назви, зумовлені особливостями рельєфу. Звертається увага й на те, що у різних мовах корінь складається не менше, ніж з трьох букв (звуків). Винятки зумовлюються варіативністю *ъ*. Знову ж таки розрізняються первинне на основі всевітньої чаромуті та послідовне вторинне – складання складних слів. Зрозуміло, у кожній мові слова по-різному змінюються. У даному випадку йдеться про різні граматичні категорії та розряди слів, що формують мовний потік. Вони упорядковуються відповідними розрядами компонентів за певною схемою. Враховуються й діалектні одміни. Зважмо, що П. Я. Лукашевич припускає зведення усіх мов до одної прамови.

Ознайомлення з методиками експериментального дослідження М. Я. Марра, П. Я. Лукашевича, М. М. Вашкевича дає підстави

думати, що спершу універсальними одиницями визначалися дифузні варіативні смислові звуки-слова, які в тексті деталізуються смислово-синтаксично, щоб надалі скластися у морфологічну підсистему на синтагматичному етапі формування мови. Глибинно-семантичні зв'язки елементів в усіх трьох позамовні. Започатковане дослідження про ізоморфізм названих кодів усупереч застереженням низки російських мовознавців, на думку автора розвідки, якщо не вирішення, то спроба актуалізації проблеми поєднанням чотирьохелементного аналізу акад. М. Я. Марра, чаромуті П. Я. Лукашевича, перестановок та співвідносностей компонентів абракадабри частини слова М. М. Вашкевича.

Поки що методика чаромуті теоретично не була перевірена. Цілком логічним буде трактувати її як експеримент у лінгвістиці. Думається, з позицій здорового глузду вона заслуговує на осмислення. Підтвердження вимагає, найперше, логіка авторського дослідження. Безумовно, у перспективі бачиться потреба використати прийоми кількісної і якісної математики із залученням електронно-обчислювальної техніки.

Започатковане дослідження про ізоморфізм названих кодів в аспекті аналізу проблеми під кутом зору вчення Р. О. Якобсона та його американських колег й академіка СРСР Т. В. Гамкрелідзе для людини (хоч якось обізнаної з генетикою) не викликає сумніву. Зіставний аналіз методик трьох учених дає можливість сприйняти положення про кодований характер мови як науковий факт, а значить, визнати право інших дослідників на експериментальну методику виявлення мовних закономірностей, щоб потім будувати універсальну граматику мови.

Література

1. Алпатов В. М. История одного мифа: Марр и марризм. Москва: Наука, 1991. 240 с.
2. Гамкрелідзе Т. В. Бессознательное и проблема структурного взаимодействия между генетическим и языковым кодами. *Бессознательное многообразии видения*. Новочеркасск: Агентство САТУНА, 1994. С. 103–105.
3. Зеленько А. С. Загальне мовознавство: навч. посіб. Київ: Знання, 2010. 380 с.
4. Зеленько А. С. Проблеми семасіології в аспекті еволюції лінгвістичних парадигм (семантика прагматики, парадигматики і синтагматики): монографія. Ніжин: НДУ ім. М. Гоголя, 2016. 355 с.
5. Зеленько О. А. Роль і місце психологічної категорії свідомості в осмисленні процесу реформування вищої школи України. *Матеріали*

VIII Міжнародної науково-практичної конференції "Психологія людини: свідомість і реальність", 30–31 жовтня. Ніжин, 2018.

6. Лукашевич П. Я. Священный языкъ маговъ, волхвовъ и жрецовъ, открытый Платономъ Лукашевичемъ, съ прибавленіемъ обращенныхъ имъ же въ прямую истоту чаромуть и чарной истота языковъ славянскихъ и части латинскаго. Петроградъ, 1846. 400 с.

7. Лукашевич П. Я. Примеръ всесвѣтнаго славянскаго чаромутія въ слове мѣжъ, открытый и составленный П. Я. Лукашевичемъ. Киевъ, 1850.

8. Лукашевич П. Я. Примеръ всесвѣтнаго славянскаго чаромутія астрономическихкихъ выкладокъ съ присоединеніемъ объясненія обратнаго чтенія названій буквъ алфавитовъ греческаго и коптскаго. Москва: Изъ университетской типографіи, 1855.

9. Марр Н. Я. Избранные работы Ленинград: ГАИМК, 1933. Т. 1. *Этапы яфетической теории.*

10. Сёрль Дж. Открывая сознание / пер. с англ. А. Ф. Грязнова. Москва: Идея-Пресс, 2002. 256 с.

11. Якобсон Р. Жить и говорить. Язык и бессознательное. Москва: Гнозис, 1996. С. 199–202.

References

1. 1. Alpatov, V.M. (1991). *Istoriya odnogo mifa: Marr i marrizm* [History of one myth: Marr and Marizm]. Moskva [in Russian].

2. Gamkrelidze, T.V. (1994). Bessoznatelnoe i problema strukturnogo vzaimodejstviya mezhdru geneticheskim iazykovym kodami [Unconscious and the problem of structural interaction between genetic and linguistic codes]. *Bessoznatelnoe mnogoobrazie videniya* [Unconscious and the problem of structural interaction between genetic and linguistic codes]. Novocherkask [in Russian].

3. Zelenko, A.S. (2010). *Zagalne movoznavstvo* [General linguistics]. Kyiv [in Ukrainian].

4. Zelenko, A.S. (2016). *Problemi semasiologiyi v aspekti evolyuciyi lingvistichnih paradigm (semantika pragmatiki, paradigmatici i sintagmatik)* [Problems of semasiology in the aspect of the evolution of linguistic paradigms (semantics of pragmatics, paradigm and syntagmatics)]. Nizhin [in Ukrainian].

5. Zelenko, O.A. (2018). Rol i misce psihologichnoyi kategoriyi svidomosti v osmislenni procesu reformuvannya vishoyi shkoli Ukrayini [The role and place of the psychological category of consciousness in understanding the process of reforming the higher education of Ukraine]. *Materiali VIII Mizhnarodnoyi naukovopraktichnoyi konferenciyi "Psihologiya lyudini: svidomist i realnist", 30–31 zhovtnya – Materials of VIII International scientific-practical conference "Psychology of man: consciousness and reality", October 30–31.* Nizhin [in Ukrainian].

6. Lukashovich, P.Ya. (1846) *Svyashennyj yazyk magov, volhvov i zhrecov, otkrytyj Platonom Lukashevichem, s pribavleniem obrashennyh im zhe v pryamuyu istot charomut i charnoj istota yazykov slavyanskih i chasti latinskago* [The sacred tongue of magicians, magicians and priests, discovered by Plato

Lukashevich, with the addition of those who turned him into a direct exudation of the enchantment and charm of the tongue of the Slavic languages and parts of Latin]. Petrograd [in Russian].

7. Lukashevich, P.Ya. (1850). *Primer vsesvitnago slavyanskogo charomutiya v slove mtzh, otkrytyj i sostavlennyj P. Ya. Lukashevichem* [An example of the universal Slavonic magic in the word between, open and composed by P. Ya. Lukashevich]. Kyiv [in Russian].

8. Lukashevich, P.Ya. (1855). *Primer vsesvitnago slavyanskago charomutiya astronomicheskikh vykladok s prisosedineniem obyasneniya obratnago chteniya nazvanij bukv alfavitov grecheskago i koptskago* [An example of the universal Slavic charmation of astronomical calculations with the annexed explanation of the inverse chanty of the letters of the alphabets of Greek and Coptic]. Moskva [in Russian].

9. Marr, N.Ya. (1933). *Izbrannye raboty* [Selected works] *Etapy yafeticheskoy teorii* [Stages of egyptian theory]. (Vol. 1). Leningrad [in Russian].

10. Syorl, Dzh. (2002). *Otkryvaya soznanie* [Opening consciousness]. (Gryaznov A.F., Trans.). Moskva [in Russian].

11. Yakobson, R. (1996). *Zhit i govorit. Yazyk i bessoznatelnoe* [Live and talk. The language and the unconscious]. Moskva [in Russian].

A. S. Zelenko

Doctor of philology, science professor Nizhyn Mykola Gogol State University

The amateur-fundamentalist in the theory of the linguistic on the same course of Nicolay Gogol P. Lukashevitch

The especially place take among the pupil of the high school in the Nizhyn takes P. Y. Lukashevitch. It is a pity that in the memory his your contemporaries he characterized as monsteady men. This is became the apropos of the mental disease after publishing his your science works. The author of the article concentrate on the analysis of the researtc about theory of the linguistic. He knowes about the works of the ethnography. The researtc about the linguistics problems remains noticeless until recently. The reseastc of the learned preserves in the lyborary of the local university. They was published by electronic variant.

The author of the article turn ane's attention to researtc of the amatuer-fundamentalist in connection with studing of the heritage of the chief new paradigm N. I. Marr. In the process of the appraisal named paradigm he became to kwalificats P. Lukashevitch as the follower of that paradigm.

This is becose that investigator many attention spares the problem of the correlation between cognitiv and linguistics codes. This question became the principal in the theory present linguistic.

Key words: *abracadabra, genetic code, encode, cognitiv linguistics, Lukashevitch, Marr, the new studies.*